

Romanța în trestie

Adrian Păunescu

Trestia pe baltă bate tremurat,
Se aude trenul dinspre Calafat,
Neștiute păsări saltă peste noi,
Cum, chemat de tine, morții mă-ncovoi.

Te iubesc în umbra unui fraged vrej,
Greierii în scocul Dunării sunt treji,
Cad și plâng asupra-ți ca un trunchi din trunchi
Și mai simt țărâna caldă sub genunchi.

Prin pustiul mare, mai era un mânz
Injectat de-alarma trenului de prânz,
Balta e arată, fără spor, de pești,
Eu pe nevăzute aflu unde ești.

Din gorgane tulburi, apă caldă sorb
Și turbat asupra-ți cad ca omul orb.
Vai! pe-aici porumbul s-a făcut kaki
Dintre baionete te voi mai iubi.

Vreau să-ți spun în clipa, când te-am și chemat,
Că mă fac statuie înspre Calafat,
Dunărea să treacă sub călcâiul meu
Și de cerul lumii greu să-mi fie, greu.

Printr-un sânge teafăr apei să mă scurg,
Trenul să mă taie, fluierat chirurg,
Mă ridic din balta numai trestiiș,
Mai șoptesc prin vrejuri: unde nimeriși?

Leneș merge trenul înspre Calafat,
Răscolind țărâna unde te-am culcat.
Se vor face pepeni și se vor fi copt
Când îi va atinge noaptea unui moft.

Trestia pe baltă, Dunărea în pești.
Dulcea mea iubită, unde te găsești?
Te cuprinde flora tulburelui mal
Astăzi pe planetă totu-i mondial.

Și te-ntreb: ce este pe pământ în rest
Dacă noi stăm plută pe-acest straniu vest?
Dacă ei porniră sumbrul lor război

Când stăteam în vrejuri, astăzi, amândoi?

Vai de-acel mecanic și mașina sa,
Ce din ordin, mâine, ne va și călca,
Curioșii lumii vor bârfi obscen
Deraierea unui plin de moarte tren.

Trestia pe baltă bate tremurat
Se aude trenul dinspre Calafat.